

Vieläkö on syytä pohtia *sti*-suffiksin olemusta?

ANNI JÄÄSKELÄINEN

1 Johdanto

Risto Tuomikoski esitti vuonna 1973 artikkelissaan ”Adjektiivin ja adverbien erosta”, että *sti*-suffiksi voidaan katsoa adjektiivien sijapäätteeksi ja että sen produktiivisesti tuotama muoto kuuluu näin ollen adjektiivien sijataivutukseen. Sijamuotoja olisivat myös adverbiaaleina toimivat *n*- ja *in*-muodot, joita hän kutsuu *sti*-muodon ohella instruktiivisiksi. Nämä muodot on niin ikään monesti katsottu adverbeiksi eikä adjektiivin muodoiksi. Esimerkkeinä näistä muodoista Tuomikoski antaa muun muassa seuraavat: *telepaattisesti aikaan saatuja aistimuksia, yrittäessään tieteellisesti osoittaa, vaikuttavat tehokkaimmin ja nopeimmin, pohjattoman hauskaa pilkkaa, loistavan havainnollisesti ja riemukkaan herjaavasti kuvattu*. Hänen päätelmänsä *sti*-suffiksin olemuksesta ja tehtävästä on seuraava:

”Instruktiiviset” adjektiiviesiintymät käsittävät adjektiivivartalon lisäksi päätteen, joka voidaan lukea sijapäätteeksi. Myös *sti* on sijapääte sikäli että se sijapäätteiden tapaan on sellainen suffiksi, joka osoittaa saneen lauseenjäsenaseman (funktion), ts. se on relaattori (funktori, funktionaali). (Tuomikoski 1973: 204.)

Tuomikosken esitys on looginen ja hyvin perusteltu, mutta se ei ole saanut laajempaa kannatusta. Vaikka idea *sti*-suffiksin sijamaisuudesta on huomioitu ainakin maininnan verran useissa tutkimuksissa (mm. Hakulinen & Karlsson 1979: 85, 136; Itkonen 1986; Pentti Leino 1989: 173 alaviite; ISK 2004 § 373), sen status sijatunnuksena jää lähinnä kuriositeetiksi. Se, että adjektiiveja ja adverbiaaleja määrittävät *n*-muodot (esim. *pohjattoman hauskaa pilkkaa, loistavan havainnollisesti*) ovat ainakin osittain adjektiivien produktiiveja sijamuotoja, on ollut helpompi hyväksyä (esim. Orpana 1988: 61; Jaakola 2004: 201–202) kuin se, että myös *sti*-muodot olisivat sija-

muotoja. Esimerkiksi *Iso suomen kielioppi* kutsuu edelleen produktiivisesti tuotettuja *sti*-muotoja adverbiksi ja pitää sijojen määrän totunnaisessa 15:ssä, vaikka toteaa-kin *sti*-muotojen sijoittuvan sijataivutuksen ja johtamisen väliselle harmaalle alueelle (ISK 2004 § 62, 1265).

Tässä katsauksessa palaan Tuomikosken (1973) ajatukseen ja pohdin seuraavia kysymyksiä: Mitä eri tutkijat ovat todenneet *sti*-suffiksista? Millä tavoin *sti*-suffiksin olemus on mahdollista ymmärtää: mikä muodossa on sijamaista ja mikä ei? Entä miksi Tuomikosken ajatus *sti*-suffiksista sijapäätteenä ei lopulta ole saanut kannatusta? Ja vielä: onko mahdollista lopulta sanoa, mikä *sti*-suffiksi todella on ja mikä on se muoto, jonka se tuottaa?

2 *sti*-suffiksin käytöstä ja merkityksestä

-*sti* on produktiivinen ja varsin frekventti suffiksi, jonka esiintyvyys suomenkielisessä tekstissä vaihtelee Kielipankin aineistoissa 0,67 prosentista (sanomalehtitekstit) 0,79 prosenttiin (Suomi24-korpus) ja 0,84 prosenttiin (kaunokirjallisuus) kaikista sananmuodoista.¹ Osa *sti*-muodoista on selvästi leksikaalistuneita adverbjeja (esim. *niukasti*, *monesti*, *leikisti*, *tietysti*, *valitettavasti*), kuten muiden muassa Tuomikoski (1973) ja Orpana (1988) toteavat, mutta suurta osaa voidaan pitää produktiivisesti tuotettuina.

Yhdistyessään adjektiiveihin ja eräisiin voimasanasubstantiiveihin -*sti* tuottaa muotoja, joiden usein todetaan kuvaavan tapaa, määrää tai intensiteettiä tai ilmaisevan puhujan kommenttia (Orpana 1988; ISK 2004 § 373). ”Tapa” on merkityskategoriana yläkäsitteen omainen; *sti*-muodon tarkempi merkitys ja merkityksen tulkinta ovat hyvin kontekstisidonnaisia. Niihin vaikuttavat *sti*-suffiksin kantana olevan adjektiivin merkitys ja esimerkiksi lauseen verbi kehyksineen sekä muut lauseen pääjäsenet (Orpana 1988: 77–118; ks. myös Jääskeläinen & Hamunen 2011). *sti*-muotojen merkityksen kirjo on huomattavan laaja, ja kantana oleva adjektiivi saattaa tosiasiaassa luonnehtia tapauksesta riippuen montaa eri elementtiä lauseenytimessä (ks. Orpana 1988: 77–118). Lisäksi yhdistyessään numeraaleihin ja eräisiin pronomineihin (*usea*, *moni*) -*sti* tuottaa multiplikatiivisen merkityksen (’kuinka monta kertaa’).

sti-muotoja on tutkittu erityisesti merkityksen kannalta (Orpana 1988), mutta niiden syntaktinen kuvaus on jäänyt jonkin verran sivuun. Esimerkiksi Huumo (1997), joka tutkii eräitä muita adverbiaaleja semanttis-syntaktisesti, ei ota kantaa *sti*-muotoihin tai muihin tavanilmauksiin. *sti*-muodoissa on siis vielä paljon selvittämistä, ja tässä katsauksessa pohdinkin lähinnä yhtä lankaa vyyhdessä: sitä, minkälainen suffiksi -*sti* on morfologian ja sijamaisuuden kannalta.

Tutkittuani *sti*-muotoja useammasta suunnasta (mm. Jääskeläinen & Hamunen 2011; Jääskeläinen 2018) minun on helppo hyväksyä Tuomikosken (1973: 204) muotoilu: *sti*-suffiksi tosiaankin toimii samaan tapaan kuin sijapäätteet osoittaessaan sananmuodon lauseenjäsenaseman. On tosin huomautettava, etteivät kaikki sijapäätteet kaikissa asemissaan toimi toki pelkästään näin vaan tuovat mukanaan myös muunlaista

---

1. Luvut perustuvat tekeillä olevaan artikkeliini (Jääskeläinen tekeillä).

merkityslisää. Esimerkiksi partitiivi ilmaisee lisäksi muun muassa toiminnan irresultatiivisuutta tai määrän indefiniittisyyttä: *söin omenan* vs. *söin omenaa*.

Tuomikosken (1973) luonnehdinta *sti*-morfeemista *funktionaalina* vastaakin sitä, miten Siro (1964) ja laajentaen Pentti Leino (1989: 182–189) sekä myöhemmin Jaakko Leino (2003, mm. mts. 81) ovat kuvanneet sijapäätteiden tehtävää. Suffiksi *-sti* on funktionaali (Pentti Leinon 1989 mukaan *sijapredikaatti*), joka osoittaa kantasansa suhteen korrelaatiinsa (käsitteet Siroilta 1964). Jos käytetään Siron (1964) termistöä, *sti*-morfeemin korrelaattina on katsantotavasta riippuen joko lause tai lauseenydin (verbi täydennyksineen, esim. jakso *Aurinko paistaa* lauseessa *Aurinko paistaa kaunii-sti*) tai adjektiivi/adverbi tai muu sellainen, jota *sti*-muoto määrittää etumääritteenä (esim. *maisemallise-sti arvokas*).

Siron (1964) tarkastelu lähtee fennistiikassa poikkeuksellisesti liikkeelle morfeemeista käsin. Hän jakaa sijat ja adpositiot syntaktisen käytön perusteella kvasipredikaatteihin (myös Siro 1949: 39) ja ”muihin funktionaaleihin” (myös kvasipredikaatit ovat funktionaaleja). Käsitteen taustalla on Martinet’n teoria (Siro 1964: 57). Siron kvasipredikaatti (mts. 25–29) ilmaisee kantanaan olevan sanan suhdetta lauseen toiseen sanaan. Esimerkiksi lauseessa *ruoka on pöydä-llä* adessiivin sijapäätte *-llä* ilmaisee tietynlaisen suhteen sanojen *ruoka* ja *pöytä* välillä (mts. 26). Sen sijaan ”muu funktionaali” ilmaisee Siron mukaan sanan suhdetta lauseen muuhun osaan mutta ei viittaa tiettyyn lauseenjäseneen. Näin ollen lauseessa *jäsen taipuu nivele-stä* elatiivi olisi ”muu funktionaali”, ja lauseessa *miksi häntä pitäisi viha-lla ajatella* adessiivi olisi puolestaan tapaa ilmaiseva muu funktionaali (mts. 58, 63). Voidaan nähdä, että *-sti* toimii itse asiassa aivan samoin kuin Siro (mts. 57–64) kuvaa näiden eräiden ”muiden funktionaalien” toimintaa. Siro itse ei kuitenkaan huomioi tätä yhteyttä, vaan lukee *sti*-muodot adverbijohdoksina melko yksiselitteisesti leksikaalisiksi adverbeiksi (mts. 46). Pentti Leino (1989) toteaa Siron (1964) kuvauksesta, että eroa kvasipredikaattien ja muiden funktionaalien välillä ei tarvitse kognitiivisen kieliopin mukaisessa kuvauksessa tehdä, koska ”kognitiivisessa kieliopissa sijapredikaatin muuttujana voi olla myös relationaalinen ilmaus”; juuri tällainen on esimerkiksi lause *miksi häntä pitäisi ajatella*, johon adessiivi *-lla* luo kantanaan olevalle nominille *viha* tietyn suhteen. Leino käyttää kantasanaa ja korrelaatista kognitiivisen kieliopin mukaisia termejä *kiintopiste* ja *muuttuja* (Pentti Leino 1989: 184). Sekä Tuomikosken että Leinon kuvaukseen sopivasti morfeemi *-sti* osoittaa siis sijapäätteiden tapaan tietynlaisen suhteen kantanaan toimivan entiteetin ja toisen entiteetin välille.² Syntaktisesti *sti*-muoto on lauseessa tai lausekkeessa adverbiaali.

Kaikkein skemaattisimmillaan morfeemi *-sti* on mahdollista nähdä syntaktisena merkitsimenä, joka ilmaisee, että adjektiivisanan kuvaama laatu kiinnitetään relaation (joko verbin kuvaamaan prosessin tai adjektiivin/adverbiaalain kuvaaman eitemporaalisen relaation), ei olion, ominaisuudeksi (Pentti Leino 1989: 173 alaviite; ks. käsitteistä Langacker 2008: 98–100). Adjektiivi laadun kuvauksena yhdistyy usein lauseessa semanttisesti tästä huolimatta siihen elementtiin, johon sen merkitys sopii par-

---

2. Entiteetti on kognitiivisessa kieliopissa yhteisnimitys kaikille konseptuaalisen rakenteen kuvauksessa tarvittaville käsitteille, mukaan lukien oliot ja relaatiot (Langacker 2008: 98).

haiten, kuten voidaan havaita, kun luetaan tarkasti Orpanan (1988) *sti*-tutkimusta. Toisin sanoen adjektiivin oma merkitys ohjaa kokonaismerkityksen luentaa enemmän kuin *sti*-elementin asema lauseessa.³

Olen aikaisemmin kutsunut *sti*-suffiksia tämän tehtävän mukaisesti nimityksellä *adverbializer* (Jääskeläinen & Hamunen 2011). Nimitys ei itse asiassa ota kantaa siihen, millainen suffiksi on kyseessä, vaan se vain kertoo, että kyseessä on suffiksi, joka ”adverbiaalistaa” adjektiivin, jolloin sitä on mahdollista käyttää kuvaamaan esimerkiksi verbiprosessin laatua. Suffiksi ei kuitenkaan välttämättä ”adverbista” adjektiivia eli tee siitä leksikaalista adverbia. Kuvasimme tätä *sti*-morfeemin tehtävää kognitiivisen kielentutkimuksen viitekehyksessä valenssin kannalta: *-sti* luo kantanaan olevalle adjektiiville valenssin, paikan lauseessa tai lausekkeessa, jossa puolestaan on elaboraatiopaikka; tätä paikkaa *sti*-muoto sopii työstämään (Jääskeläinen & Hamunen 2011; ks. samanlaisesta kuvauksesta Hamunen 2019: 44–45).⁴

3 Aiempaa tutkimusta *sti*-suffiksista ja adverbeista

Luon seuraavaksi katsauksen siihen, miten *sti*-muotoja on aiemmin kuvattu. Niitä on fennistisessä tutkimuksessa käsitelty kolmelta kannalta. Ensinnäkin *sti*-muodot on katsottu leksikaalisen derivaation tulokseksi eli johdetuiksi sanoiksi, jotka kuuluvat adverbien sanaluokkaan. Tällöin suffiksi *-sti* on yksiselitteisesti adverbijohdin. Tätä kantaa edustavat vanhemmat kieliopit ja monet uudemmatkin yleis- ja koulukieliopit, joiden tarkoitukseen asian problematisointi sopisikin melko huonosti (esim. Setälä, Nieminen & Ojajärvi 1974 [1964]: 166; Penttilä 1957: 324; Karlsson 1999: 218; Pirkko Leino 1999: 99–101; Alho & Kauppinen 2008: 37).

Toiseksi *sti*-muodot on katsottu syntaktisen derivaation tulokseksi: *sti*-muodon saa aikaan adjektiivin asema lauseessa adverbiaalina. Tieteen termipankki antaa syntaktiselle derivaatiolle kuvauksen ”sanajohto, jossa johdokset muodostetaan automaattisesti puhetilanteessa lauseyhteyden vaatimusten mukaisesti” (Tieteen termipankki 23.7.2019: Kielitiede:syntaktinen derivaatio). Tämän kannan *sti*-muotoihin ottaneen Sulkala (1981) ja eksplisiittisemmin Orpana (1988). Suomen produktiivisen johdosmorfologian kontekstissa näkemys on luonteva. *sti*-muoto voidaan nähdä seurauksena lausekontekstin vaatimuksesta adjektiiville, ja se olisi syntaktisen aseman laukaisema. Erona leksikaalisiin adverbeihin olisi se, että syntaktisen derivaation tuloksena *sti*-muoto voitaisiin nähdä väliaikaisena muodosteena, sananmuotona, ei lekseminä.⁵

3. Käsitellen näitä kysymyksiä perusteellisemmin tekeillä olevissa artikkeleissani.

4. Valenssi on siis kaksisuuntainen. Voidaan ajatella, että esimerkiksi lauseessa *hän laulaa* on elaboraatiopaikka tavanilmaukselle, tässä tapauksessa valinnaiselle adverbiaalille eli adjunktille (ks. Hamunen 2019: 45–47). Adjektiivi *kaunis* ei voi elaboroida tuota paikkaa, mutta kun se kombinoituu *sti*-suffiksin kanssa (jonka oma valenssi mahdollistaa tämän kombinoitumisen), tuotetulla kompositiorakenteella *kauniisti* on sopiva valenssi. Sillä on nyt elaboraatiopaikka skemaattiselle muuttujalle, jota lauseen edustama relaatio puolestaan sopii elaboroimaan. (Ks. Pentti Leino 1993: 91–100; Langacker 2008: 198–205.)

5. Suomen kielen tutkimuksessa osa johtamisesta on luontevaa nähdä syntaktisena, eli kyseessä ei ole varsinaisesti sanojen tuottaminen vaan lausekonstruktioiden vaatimukseen vastaaminen. Kuiten-

Kolmanneksi *sti*-muodot on nähty sijataipumisen tulokseksi. Tällöin *sti*-muoto on yksi muoto adjektiivien sijaparadigmassa. Tämän näkemyksen mukaan suffiksi *-sti* toimii kuten muutkin sijatunnukset ja toissijaista on esimerkiksi se, että substantiiveilla ei pääasiassa ole *sti*-muotoja. Myös muut *sti*-sijan ”puutteet”, kuten lukuoppositiion puuttuminen, ovat tässä katsantokannassa selitettävissä, mihin palaan luvussa 4. Tätä näkemystä edustaa Tuomikoski (1973), jonka kannan olen jo esitellyt: produktiiviset *sti*-muodot eivät ole adverbeja vaan adjektiivin muotoparadigmaan kuuluvia sijamuotoja. Hakulinen ja Karlsson (1979: 85, 136) näkevät *sti*-muodot Tuomikosken (1973) tapaan adjektiivin muodoiksi, vaikka eivät eksplisiittisesti kutsu niitä sijamuodoiksi.⁶ Tarkastelen seuraavaksi Tuomikosken (1973), Sulkalan (1981) ja Orpanan (1988) näkemyksiä hieman tarkemmin.

Tuomikosken (1973) argumentointi lähtee siitä selviöstä, että kaikki adverbiaaleina (lauseenjäsenfunktio) toimivat muodot eivät suinkaan ole adverbeja (sanaluokka). Adverbiaaleina voidaan käyttää varsinaisten adverbien lisäksi myös esimerkiksi infinitiivimuotoja (esim. *hän juoksi kaatumatta, hän juoksi linkaten*), alisteisia lauseita (*hän juoksee niin että sininen savu sieraimista käy*) ja produktiivisesti taiputettuja substantiivien sijamuotoja (*hän juoksi soratiellä, hän juoksi junalle lapsineen, hän juoksi kengittä*). Vaikka nämä elementit siis toimivat adverbiaaleina, niitä ei tuossa asemassa suinkaan kutsuta adverbeiksi. Adverbi on taipumattomien tai vajaan taipuvien, adverbiaaleina käytettävien sanojen sanaluokka, ja esimerkiksi adverbiaaleina käytettäviä substantiivien sijamuotoja pidetään adverbeina vain, jos ne ovat kiteytyneitä. Tuomikoski (mas. 202) perää adverbeille yhtenäistä määritelmää:

Selvitettäessä adjektiivin ja adverbien rajaa koskevia perusteita on pyrittävä sellaisiin yleisiin perusteisiin, jotka yhtäläisesti soveltuvat myös substantiivin ja adverbien välisen rajan käyntiin. Tällainen peruste on tietenkin se, että adverbit ovat ”taipumattomia”, toisin kuin nominit.

---

kin taipumisen ja johtamisen ja toisaalta leksikaalisen ja syntaktisen johtamisen eronteko on hankalaa myös typologisesti, ja niiden keskinäinen suhde voidaan nähdä jatkumomaisena (yhteenvetoa esim. Portero Muñoz & García Velasco 2018: 95–96). Typologiassa esimerkiksi Haspelmath (1996) on nähnyt syntaktisen derivaation idean ongelmalliseksi ja kritisoi termiä. Itse pidän ongelmaa lähinnä terminologisena (johtamisen ajatellaan liittyvän tiukasti leksikkoon ja olevan vajaan produktiivista) ja tulkitseen Haspelmathin esittämän kritiikin siten, että terminä *syntaktinen derivaatio* ei Haspelmathin katsannossa kerro juuri muusta kuin muotojen tuottamisen vaivattomuudesta ja automaattisuudesta, minkä Haspelmath mieluummin liittää fleksioon. Hän ehdottaa syntaktisen derivaation sijaan termiä *sanaluokkaa vaihtava fleksio* (engl. *word-class-changing inflection*). Fleksio kuvaa produktiivisuutta ja sanaluokan vaihtamista sitä, että tällaiset elementit saavat uuden syntaktisen funktion lauseessa. Kuitenkaan Haspelmathinkaan (ma.) ehdotus ei ratkaise *sti*-muotojen ongelmaa: ensinnäkään ei ole varmaa, että *sti*-muotojen sanaluokka olisi muu kuin adjektiivi, ja toisekseen ongelmallinen on *sti*-muotojen ja esimerkiksi adverbiaaleina käytettävien substantiivien sijamuotojen välinen ero. Jos Haspelmathia seurattaisiin, jouduttaisiin kutsumaan myös osaa substantiivien sijataiputuksesta sanaluokkaa vaihtavaksi fleksioksi, jos sanaluokka määritellään lauseenjäsentävästä käsin.

6. Nähdäkseni *sti*-muotojen pitäminen adjektiivin muotoina, joissa kantana olevan adjektiivin merkitys on sama kuin muilla sijamuodoilla, käy epäsuorasti ilmi myös esimerkiksi *Nykysuomen sanakirjan* (NS) artikkeleista. Eräät *sti*-muodot ovat siinä omina hakusanoinaan (esim. NS s.v. *huonosti, pahasti*), mutta suurin osa on adjektiivien sana-artikkelien esimerkkien joukossa, jolloin *sti*-muoto näyttää yhtenä muotona muiden adjektiivimuotojen joukossa (ks. esim. NS s.v. *kankea, runsas, soma, sievä, tiheä*). Kuitenkin NS kutsuu *sti*-muotoja tradition mukaisesti adverbeiksi.

Seuraa todisteluja, joiden jälkeen Tuomikoski (mas. 209) toteaa:

- - jos adverbien erottamiseen adjektiivin sijamuodosta käytetään samoja produktiivisuusperiaatteita kuin substantiivilähtöisen adverbien ja substantiivien rajankäyntiin, niin suomen ”instruktiivisia” *sti-*, *in-* ja *n-*muotoja ei voida yleensä pitää adverbeina, vaan adjektiivin taivutukseen kuuluvina sijamuotoina.

Tuomikoski alleviivaa adverbikategorian yhtenäistä määrittelyä: vaikka osa adjektiivien *sti-*muodoista on selvästi kiteytyneitä ja leksikaalistuneita (siis adverbeja), kuitenkin suurin osa *sti-*muodoista on katsottavissa produktiivisesti tuotetuiksi. Kyseessä on adjektiivin ja suffiksin muodostama syntagma samaan tapaan kuin sijamuotoisissa sanoissa on kyse nominin ja sijapäätteen muodostamasta syntagmasta, jolloin kyseessä ei ole sellainen muoto, jota adverbilla yleensä tarkoitetaan. *sti-*suffiksin Tuomikoski näkee siis samanlaiseksi kuin sijatunnuksen.

Tuomikosken vaikutusta lienee, että eräät muut tutkijat ovat luopuneet ajatuksesta, että *sti-*muodot olisivat varsinaisesti (leksikaalisia) adverbeja. Näyttää kuitenkin siltä, että *sti-*muotoa ei silti ajatella sijamuodoksi. Ajan adverbeja tutkiva Helena Sulkala (1981) ei pidä *sti-*muotoja ”varsinaisina” adverbeina ja kuvaa luokitteluaan seuraavasti:

Produktiivisilla johtimilla (*sti*, *sin*) muodostetut nominikantaiset sanat olen samoin luokitellut nomineihin, koska niiden transparenssi on selvä: niillä on tunnistettavissa oleva samamerkityksinen kantasana, ja johdoksen merkitys (esim. *nopeasti*, *kahdesti*, *aamuisin*) on sama kuin kantasanan ja johtimen merkityksen summa. (Mts. 50.)

Sulkala (mts. 51) määrittelee ”varsinaisen” adverbien seuraavasti:

[varsinainen adverbi on sana] 1) joka ei taivu 2) joka ei ole samassa kielimuodossa esiintyvän nominin transparentti sijamuoto (esim. *aamulla*) 3) eikä samassa kielimuodossa esiintyvän nominin transparentti, syntaktisesti derivoitu johdos (esim. *aamuisin*) 4) joka ei saa attribuuttia ja 5) joka ei itsekään esiinny attribuuttina.

Nämä kriteerit jättävät selvästi *sti-*muodot ”varsinaisten” adverbien ulkopuolelle; ne rajaa pois joukosta joko ehto 2 tai 3, näkökulmasta riippuen. Sulkala jättääkin *sti-*muodot kokonaan adverbien tarkastelunsa ulkopuolelle.

Sulkala (1981) tarkastelee kirjoituksessaan yleisesti ajan adverbeja, ei erityisesti *sti-*muotojen asemaa. Kiinnostava on kuitenkin adverbikategorian jako ”varsinaisiin” adverbeihin ja johonkin muuhun. Mitä tuo muu sitten on? Tulkitsen Sulkalan (mts. 50) muotoilun niin, että hän näkee *sti-*muodot nominien muodoiksi eikä lainkaan adverbeiksi. Sijamuodoista hän ei kuitenkaan puhu.

Terttu Orpana (1988) on tutkinut adjektiivikantaisia adverbialleina käytettäviä muotoja ja ottanut kantaa sekä adverbisanaluokan määrittelyyn että *sti-*muotojen oleukseen. Kuten Tuomikoski (1973) ja Sulkala (1981) myös Orpana toteaa, että osa *sti-* ja *n-*muodoista on leksikaalistuneita mutta osa selvästi produktiivisia ja transparent-

teja. Juuri näiden transparenttien muotojen asema on se, joka herättää kysymyksiä. Orpana kannattaa ajatusta syntaktisesta derivaatiosta:

Adverbien luokan ydinkysymys on, missä määrin on oletettavissa erillinen sanaluokka, missä määrin produktiivinen semanttis-syntaktinen säännöstö, joka fleksion tai derivaation avulla tuottaa ilmauksia tiettyyn funktioon (Orpana 1988: 57–58).

Vaikka *sti*-muodot voidaankin nähdä adjektiivin muodoiksi, Orpanakaan ei sitoudu kutsumaan niitä adjektiivien sijamuodoiksi. Hän kutsuu sekä leksikaalistuneita että produktiivisesti tuotettuja *sti*-muotoja yhtä lailla adverbiksi, koska näkee sanaluokan määrittelyn ennen kaikkea syntaktisena:

Adverbeista olisi puhuttava ainakin sikäli, että STI-johdin muuttaa adjektiivin syntaktisia ominaisuuksia, esim. *kaunis laulu*, *Tyttö laulaa kauniisti*. Muuttaessaan lekseemin syntaktista käyttöohjetta se muuttaa sanaluokkaa. Kyse on syntaktisesta derivaatiosta, jos kannan merkityksessä ei tapahdu mitään muutosta – . (Orpana 1988: 60.)

Orpana ei siis näe ongelmallisena *sti*-muotojen kutsumista adverbiksi.⁷ Silti on ilmeistä, että tämä ratkaisu ei vastaa Tuomikosken (1973) nostamaan ongelmaan: Kun näin tehdään, on kahdenlaisia adverbeja. Yhtäältä on sanaluokka, jonka määräävät taipumattomuus ja kiteytyneisyys, ja toisaalta sanaluokka (?), jonka määrää vain syntaktinen käyttö. Jos adverbien sanaluokan määräisi nimenomaan syntaktinen asema, silloin myös monia substantiivien produktiivisia sijamuotoja pitäisi kutsua adverbiksi, samoin eräitä infinitiivimuotoja.

Syntaktista johtamista kannattavassa näkemyksessä *sti*-muotojen asema saattaa jäädä hieman epäselväksi, sillä ne voidaan nähdä vaihtelevasti adverbiksi tai sitten ”adverbiksi” – sanoiksi, jotka toimivat adverbiaaleina ja näyttävät adverbilta mutta eivät oletetun väliaikaisuutensa takia ole varsinaisesti sanoja vaan sananmuotoja (ks. eronteosta esim. Penttilä 1957: 115–118). Tätä Tuomikoski (1973) kritisoi: adverbi on kuitenkin sanaluokan nimi. Voiko sanaluokan jäsenyyden perustella vain saneen syntaktisella asemalla? Näinhän ei suomen kielen tutkimuksessa muuten tehdä esimerkiksi substantiivien sijamuotojen kohdalla, kun ne toimivat adverbiaaleina. Silloin *sti*-muodot (ja adverbiaaleina toimivat adjektiivien *n*- ja *in*-muodot) ovat erityistapaus, johon pätevät eri säännöt kuin muihin muotoihin, mitä Tuomikoski pitää huonona ratkaisuna.

4 Miten hyvin *sti*-muoto vastaa sijaa?

Olen toisessa kirjoituksessa (Jääskeläinen tekeillä) selvittellyt sitä, miten *sti*-muoto sopii sijaksi sekä millaisia kriteereitä sen sijamaisuuden puolesta ja sijamaisuutta vastaan on esitetty ja voidaan edelleen esittää. *sti*-muodon sijastatuksen puolesta on esitetty seu-

---

7. Kuitenkin toteamus ”Kyse on syntaktisesta derivaatiosta, jos kannan merkityksessä ei tapahdu mitään muutosta” on epäselvä – eihän esimerkiksi taivuttamisessa tapahdu tuollaista muutosta.

raavia seikkoja: *-sti* vastaa produktiivisuudeltaan sijamuotoa, ja se säilyttää adjektiivin valenssin. Lisäksi *sti*-tunnuksen sijainti sanan lopussa on sama kuin sijatunnuksen. Vasta-argumentteina on puolestaan mainittu seuraavat seikat: *sti*-muodoilla ei ole monikkoja, niiden muodostus on produktiivista vain adjektiiveista, ja muodostuksella on samantyyppisiä semanttisia rajoituksia kuin komparaatiolla. Lisäksi *Iso suomen kielioppi* esittää sijamaisuutta vähentävänä piirteenä sen, että ”adjektiivi- ja pronomini-kantaisilla *sti*-sanoilla on myös komparaatiomuotoja: *kauniimmin, useammin*”. (ISK 2004 § 62, 1265.) Summaan tässä näitä kysymyksiä lyhyesti, ja tarkastelen sen jälkeen *sti*-muotojen morfologiaa tarkemmin.

Vahva sijamaisuutta vähentävä piirre on se, että *-sti* ei kiinnity produktiivisesti kaikkiin nomineihin vaan ainoastaan adjektiiveihin ja voimasanasubstantiiveihin (esim. *kauniisti, pahasti, pirusti, helvetisti*). Lisäksi on muutama kvantifioiva pronomini (*monesti, useasti*) ja poikkeussubstantiivi, joihin se liittyy (mm. *leikisti*); näitä substantiivikantaisia muotoja voi pitää leksikaalistumina. Tässä suhteessa *sti*-muodot poikkeavat selvästi muista sijoista. Esimerkiksi typologiassa sija määritellään monesti niin, että sijatunnuksen osoittaa nimenomaan substantiivin suhdetta verbiin tai muuhun pääsanaan (mm. Blake 2001: 1, jonka määritelmää myös *The world atlas of language structures* [Iggesen 2013] käyttää; ks. myös esim. Kittilä, Västi & Ylikoski 2011).⁸

Substantiivi on tavallinen, jopa prototyyppinen, itsenäisessä lauseenjäsentehtävässä olevan lausekkeen (muun kuin VP:n) edussana, ja monesti juuri substantiivin sijataipuminen osoittaa lauseenjäsensuhteen. Suomen kielessä substantiivin etumäärittäneä adjektiivi kongruoi pääsanansa kanssa, joka määrää sijamuodon ja numeruksen, eli adjektiivin sijataipuminen ei ole tällaisessa asemassa itsenäistä. On kuitenkin eräitä asemia, joissa adjektiivi ei kongruoi suoraan pääsanansubstantiivin kanssa. Näin on silloin, kun adjektiivi on itsenäisenä lausekkeena predikatiivin asemassa (esim. *hän on kaunis, puuro tuli mustaa*) tai esimerkiksi predikatiiviadverbiaalina (*hän on tänään kauniina, hän muuttui kauniiksi, hän muuttui sievästä kauniiksi*). Lukukongruenssin määrää lauseen subjekti, mutta se ei kuitenkaan ole adjektiivin pääsana. Adjektiivin sijamuodon määrää sen sijaan joko verbin valenssi, esiintymiskonstruktio tai jokin semanttinen seikka. Näissä tapauksissa adjektiivilla on siis sijamuoto ilman, että se olisi pääsanansubstantiivin kanssa kongruoiva määrite, jolloin ei voi sanoa, että sijamuoto näissä tapauksissa osoittaisi substantiivin suhdetta verbiin tai muuhun pääsanaan. Adjektiivin sijamuoto ei kuitenkaan pelkästään osoita lauseenjäsenasemaa vaan tuo mukanaan merkityskontribuutiota.

Edeltävien esimerkkien jatkoksi sopii hyvin *sti*-muodon käyttö adverbiaalina (esim. *hän laulaa kauniisti, hän oli kauniisti* ’käyttäytyi’). Myös tämä on niitä käyttöjä, joissa adjektiivi on ”vapaa” substantiivipääsanasta ja pääsanana määräämästä kongruenssista. *sti*-muoto voidaan silti nähdä edelleen adjektiivin muotona kuten essiivi (*hän on tänään kauniina*) tai translatiivi (*hän muuttui kauniiksi*).

---

8. Blake (2001: 1) muotoilee: ”Case is a system of marking dependent nouns for the type of relationship they bear to their heads. Traditionally the term refers to inflectional marking, and, typically, case marks the relationship of a noun to a verb at the clause level or of a noun to a preposition, postposition or another noun at the phrase level.” Myöhemmin Blake (mts. 7) tosin toteaa, että sijoja voivat saada myös ensinnäkin muut nominit (kuten pronominit) ja sanat, jotka eivät ole aivan ilmeisiä substantiiveja. Esimerkkeinä Blake (mp.) antaa esimerkiksi kreikan adjektiivit, joita käytetään substantiivisesti, ja eräät adverbit.

Myös se, ovatko adjektiivit itse asiassa sanaluokka, on herättänyt kysymyksiä typologiassa. Esimerkiksi suomessa adjektiivit voitaisiin katsoa substantiivien alakategoriaksi sijataivutuksen vuoksi (Pajunen 1994: 531 ja siinä mainitut lähteet), mutta Pajunen (ma.) on osoittanut, että ne ovat oma erillinen sanaluokkansa. Nähdäkseni myös *sti*-muodon käyttäytyminen tukee osaltaan tätä näkemystä: *sti*-morfeemin produktiivinen käyttö on yksi niistä piirteistä, joissa suomen adjektiivit eroavat selvästi substantiiveista. Pajunen ei kuitenkaan tutkimuksessaan luokittele *sti*-muotoja adjektiiveiksi vaan ilmeisesti laskee ne adverbeiksi asiaa kuitenkin eksplisiittisesti mainitsematta. Hän (mas. 537) toteaa: ”Aineistosta [adjektiivien ja substantiivien sijamuotojakaumista] voidaan päätellä, että adjektiiveilla ei ole sellaisia itsenäisiä semanttisia funktioita, joita suomessa osoitettaisiin suoraan tai välillisesti sijatunnuksin.” Jos Pajunen olisi laskenut *sti*-muodot adjektiivimuodoiksi, tässä kohtaa tulos olisi luultavasti erilainen; ”tavanilmaiseminen” (yläkategoriassa) olisi adjektiivien itsenäinen, sijatunnuksella ilmaistava funktio.

Toisaalta nimenomaan fennistiikassa (jo nominien ryhmän perustavan morfologisen määrittelyn vuoksi) *sija* ja sijataipuminen on määritelty niin, että se helposti kattaa myös *sti*-muodot – puhutaanhan sijataipumisen yhteydessä substantiivien sijaan nomineista. *Iso suomen kielioppi* määrittelee sijan seuraavasti (lihavointi lisätty):

SIA on morfosyntaktinen ja morfosemanttinen kategoria, jonka tunnus on sija-pääte. **SIJAPÄÄTE** ilmaisee, missä syntaktisessa ja semanttisessa suhteessa **nominaalinen sana tai lauseke** on muuhun lauseeseen. (ISK 2004 § 1221.)

Tieteen termipankki puolestaan muotoilee termin *sija* samaan tapaan (lihavointi lisätty):

[*Sija* on] taivutuskategoria, jonka edustajilla ilmaistaan **nominilausekkeiden** erilaisia syntaktisia ja semanttisia suhteita lausumassa. (Tieteen termipankki 23.7.2019: Kielitiede:sija.)

sti-suffiksi toimii juuri määritelmässä kuvatulla tavalla: se osoittaa, missä syntaktisessa ja semanttisessa suhteessa nominilauseke (adjektiivi, numeraali) on muuhun lauseeseen tai pääsanaansa. Näiden muotoilujen perusteella ei olisi syytä olla pitämättä *sti*-muotoa sijana.

Sekoittaisiko *sti*-muodon pitäminen sijana sitten yhtenäistä sijojen kategoriaa? Tosiasiassa sijojen joukko on jo nyt epäyhtenäinen, mitä kuvaa myös sijojen jakaminen esimerkiksi kieliopillisiin, semanttisiin ja marginaalisiin tai vajaakäyttöisiin sijoihin. Eri sijamuotojen käyttötavat, yleisyys ja produktiivisuus ovat keskenään erilaisia. (Ks. Ylikoski 2020.) Sijojen kategoria ei ole kuitenkaan tällaisenaan kiveen hakattu. Esimerkiksi akkusatiivin asemaa sijana on pohdittu,⁹ toisaalta sijoiksi on joskus luettu

---

9. Esimerkiksi ISK (2004 § 1233) laskee akkusatiivisijaksi vain *t*-tunnuksella merkityt persoona-muodot (*minut*, *sinut* jne.). Sen sijaan objektina olevia genetiivi- ja nominatiivimuotoja se ei pidä akkusatiiveina. Perinteisesti, ja edelleen varsinkin typologisesti suuntautuvassa tutkimuksessa, myös jälkimmäiset lasketaan kuitenkin akkusatiivimuodoiksi. Tällainen akkusatiivi on suomen sijana epätyypillinen: muodolla on monta ilmiä, ja sen määrää syntaktinen asema, ei pelkkä morfologia.

myös eksessiivi (ks. Särkkä 1969), joka sopii niiden joukkoon, vaikka ei esiinny yleiskielessä. Erikseen on joskus puhuttu myös adverbisijoista, joilla tarkoitetaan niitä usein historiallisia ja monesti hyvin vajaan produktiivisia muototyyppisiä, joissa adverbista on erotettavissa jokin suffiksi, jolla on tunnistettava merkitys. Näiden muotojen lukeminen sijoiksi (joskin vain adverbien sijoiksi) perustuu osittain myös sille, että eri kielistä saattaa löytyä produktiivinen sija, jolla on vastaava merkitys. Adverbisijoiksi on voitu lukea esimerkiksi nykysuomessa täysin epäproduktiivinen latiivi (esim. *ylös*, *alas*), osittain produktiivinen ja sijamainenkin prolatiivi (*ylitse*, *maitse*) ja eräitä muita muotoja (esim. ns. temporaali *maanantaisin*, *kesäisin* ja distributiivi *maittain*, *metreittäin*). Prolatiivin, temporaaalin ja distributiivin asemaa ja sijamaisuutta on viimeksi pohtinut ja pohtii tässä numerossa Ylikoski (2018, 2020).

Toisena sijamaisuutta vähentävänä piirteenä on mainittu lukuoppositio puuttuminen: *sti*-muodoilla on vain yksikkömuotoja. Kuitenkin jo Tuomikoski (1973: 202) katsoo tämän ongelman oikeastaan näennäiseksi. Adjektiivin taipuminen luvussa on lukukongruenssin alainen ilmiö, jossa luvun määrää substantiivi (tai predikatiivin ja predikatiiviadverbiaalin tapauksessa joskus persoonan lukuoppositio). Silloin kun adjektiivi ei määritä substantiivia tai luonnehdi substantiivilla ilmaistua tarkoitetta tai monikollista persoonaa, sillä ei voikaan olla luku. Tuomikoski kirjoittaa:

Ahlmanin [1933] mukaan ”se, ettei adverbi kongruoi luvussa eikä sijassa määräämänsä sanan kanssa, erottaa sen adjektiivista”. Kongruenssin puute kuitenkin osoittaa vain sen, että kysymys ei ole substantiivin adjektiiviluonteisesta määrittämisestä. Sane, joka ei ole substantiivi eikä substantiivin kongruentti määrite, ei välttämättä ole juuri adverbi. – Määrittäessään verbiä, adverbia tai toista adjektiivia adjektiivin muoto ei mitenkään voi sijaltaan ja luvultaan mukautua edussaneensa muotoon, sillä siinä tapauksessahan edussane olisikin substantiivi. (Tuomikoski 1973: 202.)

sti-muodot esiintyvät siis sellaisessa syntaktisessa ja semanttisessa asemassa, ettei niillä edes voisi olla monikkoa. Laaduilla, joita adjektiivit kuvaavat, ei ole itsessään lukua, vaan luku on substantiivilla kuvattavien, jaottomien olioiden piirre.¹⁰ Kun siis adjektiivi esiintyy asemassa, jossa luku on irrelevantti semanttinen piirre, on aivan luontevaa, että se esiintyy tunnusmerkittömässä muodossa eli yksikössä. Lisäksi on mainittava sekin, että lukuoppositio ei esiinny täydellisenä kaikissa muissakaan sijoissa: komitatiivin morfologisesti monikkomuotoisella muodolla ilmaistaan myös yksiköllistä merkitystä, ja instruktiivilla vain monikkomuoto on produktiivinen, kun taas instruktiivin yksikön esiintyminen on muutaman kiteytymän varassa.

Vielä yhtenä *sti*-muotojen sijamaisuutta vähentävänä produktiivisuuden rajoituksena *Iso suomen kielioppi* esittää, että niiden muodostamisessa on samantyyppisiä semanttisia rajoituksia kuin komparaatiolla (ISK 2004 § 62), eli kaikentyyppisistä adjek-

---

10. Luku on nominien taiputuksen lisäksi tietenkin myös persoonataiputuksen ilmiö. Niinpä predikatiivina oleva adjektiivi, jolla luonnehditaan myös persoonapronominilla tai persoonan taiputus-tunnuksella ilmaistua persoonaa, mukautuu persoonan lukuun: *olen varma*, *olemme varmoja*.

tiiveista *sti*-muoto ei ole luonteva (myös mt. § 273). Asia on liian laaja käsiteltäväksi tässä yhteydessä, mutta esitän toisaalla (Jääskeläinen tekeillä), että produktiivisuusrajoitukset eivät ole absoluuttisia vaan suhteellisia ja tietynlaisessa kontekstissa moni ”mahdoton” muoto on mahdollinen. Adjektiivien käytettävyyys *sti*-muodossa liittyy adjektiivityyppeihin (esim. Dixon 2004) ja siihen, miten inherenttejä ja kiinteitä ominaisuuksia adjektiivit kuvaavat. Jos adjektiivin kuvaama laatu on kiinteästi oloon kuuluva, adjektiivi sopii huomommin määrittämään prosessia tai muuta relaatiota. Silloin, kun adjektiivin kuvaama laatu kuitenkin syntyy prosessin aikana tai sen seurauksena, huomommin *sti*-muodoiksi sopivat adjektiivit ovat mahdollisia. Esimerkkeinä huonosti *sti*-muodon saavista adjektiiveista ISK (2004 § 273) antaa muun muassa väriä ilmaisevat adjektiivit. Kuitenkin eräissä tapauksissa väri näyttää voivan olla *sti*-muodossa, nimittäin sellaisissa tapauksissa, joissa väri ilmenee prosessissa tai syntyy sen tuloksena. Tällainen tapaus on esimerkiksi loistaminen:

- (1) Polonium *hohkaa* pimeässä heikon *sinisesti* alfasäteilyn seurauksena. (Internet 1)
- (2) Talviaurinko on varmasti ihan oma persoonansa, välillä se *paistaa* himmeän *keltaisesti*, välillä viileän harmaana. (Internet 2)

Itse asiassa *sti*-muotojen ja *sti*-tunnuksen merkitys sopii hyvin sijojen joukkoon: myös monet perinteisistä sijoista kuvaavat adverbiaalisia merkityksiä, esimerkiksi tapaa, keinoa, välinettä, asentoa, jonkin kanssa tai ilman jotakin olemista ja niin edelleen. Lähimmäksi merkitykseltään ja myös lauseenjäsenasemaltaan tulee instruktiivi, joka kuvaa muun muassa välinettä, keinoa ja tapaa (Leskinen 1990: 4–10; ks. myös esim. Penttilä 1957: 439–443). Myös abessiivin ja komitatiivin merkitykset ja käyttö ovat osin samantyyppisiä kuin *sti*-muodolla, ja myös ne esiintyvät useimmiten adverbiaaleina. Lisäksi *sti*-muotojen rinnalla hyvin vastaavassa merkityksessä käytetään myös illatiivia ja partitiivia, joskin nämä esiintyvät enimmäkseen adverbistuneissa sanoissa (esim. *hän juoksee kovaa*; *Deep Purple in Rock soi aikoinaan levylautasella taajaa / taajasti / taajaan* (alkuperäinen, korostettu lause Suomi24-korpus). Myös adessiivia käytetään tavan ilmaisuissa (esim. *selvitä tentistä helpolla*, *hän kuunteli hartaudella*, vrt. *selvitä tentistä helposti*, *hän kuunteli hartaasti*).¹¹ Lisäksi *sti*-muoto on eräissä käytöissään lähes synonyyminen essiiville (esim. *vaari mutristi harmistuneesti/harmistuneena suutaan*; Orpana 1988: 88–89).

Se *Ison suomen kieliopin* (2004 § 1265, myös § 301; vrt. kuitenkin § 375) antama *sti*-muotojen sijamaisuutta vähentävä kriteeri, että ”adjektiivi- ja pronominkantaisilla *sti*-sanoilla on myös komparaatiomuotoja: *kauniimmin*, *useammin*” on yksinkertaisesti virhemuotoilu. *sti*-muodoilla ei suinkaan ole tällaisia komparaatiomuotoja, vaan *sti*-muodot muodostavat näiden komparatiivi- ja superlatiivimuotojen

---

11. Perinteisesti kielenhuolto on vieroksunut osaa tällaisesta käytöstä svetisistisenä (esim. Penttilä 1957: 421–422). Nykyisin tapaa ilmaisevat adessiivit hyväksytään myös yleiskielessä (*Kielitoimiston kielioppi* s. 141).

kanssa semanttisen vertailuparadigman, jossa *sti*-muoto toimii perusasteena. Tämä vertailuparadigma on morfologisesti sekaparadigma. Muodot *kauniimmin* ja *useammin* eivät ole *sti*-muotojen muotoja vaan komparatiivisuffiksillisten adjektiivien monikon instruktiivimuotoja (esim. Tuomikoski 1973); niiden rinnalla voidaan käyttää samoista vartaloista tehtyjä *sti*-muotoja (*kaunii-mma-sti*, *usea-mma-sti*), mikä itse asiassa lisää *sti*-muodon sijamaisuutta, mihin palaan vielä tuonnempana tarkemmin.¹²

Vahvimmin *sti*-suffiksin sijamaisuus tulee esille morfotaksissa. Morfotaktisesti *sti*-suffiksi vastaa sijatunnusta. Se kiinnittyy nominin taiputusvartaloon sijatunnuksen paikalle (johdinsuffiksien jälkeen), ja sen perään voi sananmuotoon kiinnittyä liitepartikkeleita (*-kin*, *-hAn* jne.). Sen luonnetta nimenomaan sijatunnuksena eikä johdintena todistaa varsinkin kaksi morfotaktista piirrettä: komparaatiovartaloihin liittyminen (esim. *että tulisin helpommasti raskaaksi*) ja lukusanojen taiputtaminen (esim. *yhdestitoista*).

Ensinnäkin se, miten *sti*-tunnus liittyy komparatiivi- ja superlatiivimuotoisiin adjektiiveihin, kertoo paljon tunnuksen olemuksesta. Adjektiivien komparaatiomuodot ovat selvästi johdoksia, sillä ne taipuvat edelleen kaikissa sijamuodoissa, yksikössä ja monikossa (esim. *helpo-mpi*, *helpo-in* – *helpo-mma-ssa*, *helpo-imma-ssa*, *helpo-mm-i-ssa*; *helpo-imm-i-ssa*). Myös *-sti* voi liittyä samaan tapaan adjektiivien komparaatiovartaloon, eli se toimii kuin sijatunnus:

- (3) minulla on liian vähän keltarauhas hormoonia niin tämä lääke lisää sitä että tulisin *helpommasti* raskaaksi. (Internet 3)
- (4) [en] osaa tehdä yhtä vaivaista banneria maailman *helpoimmasti* opastetulla ohjelmalla. (Internet 4)

Tällaisia *sti*-muotoisia komparatiiveja on pidetty murteellisina tai muuten marginaalisina (Tuomikoski 1973: 208; ISK 2004 § 373). Niiden sijaan käytetäänkin varsinkin yleiskielessä sellaisia komparaatiomuotoja, joissa komparaatiosuffiksin jälkeen tulee toinen sijatunnus, nimittäin monikon instruktiivin tunnus (esim. *helpo-mm-in*, *helpo-imm-in*). Mitenkään mahdottomia komparaatiomuotojen *sti*-muodot eivät silti ole: Korp-hakutyökalulla löytyy Suomiz4-korpuksesta (koko n. 2,7 miljardia sanetta) 4 231¹³ tapausta, joissa *-sti* liittyy komparaatiovartaloon. Kielipankin yleiskielisessä Lehdet-aineistossa (koko n. 144 miljoonaa sanetta) näitä muotoja on 56 (ilman liitepartikkelillisiä muotoja).¹⁴

---

12. Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa myös epäproduktiivisista ja suhteellisen harvoista lekseemeistä muodostetuista (*i)ten*-muodoista (esim. *nopeiten*, *parhaiten*; esim. ISK 2004 § 376). Ne ovat enimmäkseen tuoreita analogisia muodosteita (Pulkkinen 1994). Muutama lekseemi on kuitenkin yleisempi (*i)ten*- kuin *immin*-muodossa (*eniten*, *pahiten*). Pulkkisen mukaan syynä tähän lienee se, että paljon käytettyjen sanojen komparatiivi- ja superlatiivimuotojen eroa on haluttu selventää (komparatiivi *pahemmin* vs. superlatiivi *pahimmin/pahiten*).

13. Lukuun sisältyvät vain ne esiintymät, joissa ei ole liitepartikkeleja, eli todellinen määrä on hieman suurempi.

14. Google-hauilla komparaatiomuotojen *sti*-muotoja löytyy runsaamminkin, niin vanhemmasta kie-

Adverbiaaleina käytettävät vertailumuodot (positiivi, komparatiivi, superlatiivi) muodostavat sekaparadigman, jossa *-sti* on itse asiassa toisen sijan, monikon instruktiivin positionaalinen allomorfi; merkityksen puolestahan *sti*-muoto ja instruktiivi ovat läheisiä. Kielenkäyttäjille komparaatiojohtimista ja kahdesta eri sijatunnuksesta rakentuva adverbiaaleina käytettävien muotojen vertailuparadigma lienee morfologisesti läpinäkymätön, mutta tämä ei poista sitä tosiasiaa, että se on morfologisesti sekaparadigma. *sti*-muodon asemaa sijana puoltaa siis kaksi piirrettä komparaatiomuodoissa: *sti*-tunnus liittyy adjektiivien komparaatiovaltioon muiden sijatunnusten tapaan, ja adverbiaaleina käytettävien vertailumuotojen muotoparadigmassa se jakaa paikan toisen sijatunnuksen kanssa.

Lisäksi *sti*-muodon liittyminen yhdyssanamutoisiin numeraaleihin on samantyyppistä kuin muiden sijatunnusten: tunnus liitetään numeraalin taipuvaan osaan (esim. *kolme-ssa-toista, kolme-sti-toista*). On väitetty, että yhdyssananumeraalit eivät taipuisi *sti*-muodossa (ISK 2004 § 374), mutta väite on yksinkertaistus. Ilmaisutarpeen niin vaatiessa myös lukusanat kymmenestä eteenpäin voivat taipua *sti*-muodossa. On tietenkin tavallisempaa, että jotakin tapahtuu *kahdesti* tai *kolmesti* kuin että jotakin tapahtuu lasketusti *seitsemästitoista*, mutta silloin kun ilmaisutarve on olemassa ja *sti*-muotoista numeraalia käytetään, nähdään, että *sti*-tunnus sijoittuu sijatunnuksen paikalle eli käyttäytyy myös numeraalien kanssa kuin sijatunnuksella:

- (5) Minä olen lukenut Viisasten kiven yhteensä 12 kertaa (*yhdestitoista* suomeksi ja kerran englanniksi) – – (Internet 5)
- (6) – – samoin kun niissä tusinaan *kolmestitoista* mahtuvissa lehtikolumneissa joissa tuskaillaan sitä kuinka ”me” suomalaiset olemme niin pahoja. (Internet 6)

Tässä luvussa olen tarkastellut *sti*-muotojen sijamaisuutta. Yhteenvetona esitän seuraavaa: Morfotaktisesti *-sti* käyttäytyy hyvin sijamaisesti; myös merkityksen kannalta se vastaa sijaa. Lukuopposition puuttuminen on positionaalinen piirre; laadulla itsellään ei ole lukua, eikä *sti*-muodossa oleva adjektiivi liity olioon, jolla olisi luku. Epäsijamaista on sen sijaan typologisesti se, että *-sti* ei liity produktiivisesti muihin substantiiveihin kuin voimasanoihin. Fennistisessä kehyksessä sija on kuitenkin määritelty niin, että se voisi kattaa myös *sti*-muodon, ja suomen kielessä adjektiivit myös taipuvat sijamuodoissa itsenäisesti ilman substantiivipääsanaa, jolloin sijan määrittely ei voikaan olla sellainen, että puhuttaisiin vain substantiivista sijassa taipuvana sanana. Lisäksi sijojen kategoria on jo nyt epäyhtenäinen. Seuraavassa luvussa paneudun siihen, miksi *-sti* ei kuitenkaan ole fennistiikassa saanut sijan statusta.

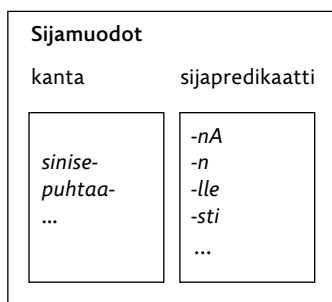
---

lestä (kaunokirjallisuus, virret jne.) kuin nykykielestäkin (blogit, keskustelut jne.). Muotojen yleisyyttä on kuitenkin vaikea arvioida, koska valtavista aineistomääristä (Suomi24-korpus, Google-hakujen löytämä aineisto) on mahdollista löytää jos jotakin, myös esimerkiksi usein toistuvia virheitä. Nämä haut osoittavat kuitenkin, että muotoja käytetään.

5 Miksi *sti*-muotoa ei nähdä sijana?

Edellä olen kuvannut *sti*-suffiksin käyttöä ja merkitystä ja sitä, miten sitä on fennistiikassa kuvattu. Vaikka Tuomikosken (1973) ajatus *sti*-suffiksin sijatunnusstatuksesta on saanut jonkin verran tunnustusta, se jää silti usein vain alaviitemaininnaksi tai kuriositeetiksi. Miksi fennistiikka on ollut niin vastahankainen hyväksymään *sti*-muotoa sijamuodoksi? Vaikka todettaisiin, että *sti*-muodot eivät selvästi ole varsinaisia adverbeja (Sulkala 1981), tai ne nähtäisiin syntaktisesti derivoituiksi adverbeiksi (Orpana 1988), Tuomikosken (1973) käsitystä siitä, että kyseessä olisi sijamuoto, on ollut vaikeampi sulattaa, ja asia jätetään mieluummin auki kuin että siihen otetaan selvä kanta. Mutta miksi näin on? Miksi Tuomikosken loogisesti pätevä perustelu ei ole saanut enempää vastakaikua?

Yhtäältä synnä lienee traditio: *sti*-muotoja on perinteisesti pidetty adverbeina ja sijojen lukumäärää viitenätoista (ks. myös Ylikoski 2020). Tradition vaikutus voi olla hyvinkin vahva. Traditio luonnollistaa tietyt ajattelutavat, jolloin niiden kyseenalaistaminen tulee vaikeaksi. Toisaalta on olemassa myös todellinen näkökantakerro – kyse ei ole siis vain traditiosta ja sen säilyttämisen halusta tai kyvyttömyydestä kyseenalaistaa perinteistä näkemystä. Ilmeisesti moni aidosti näkee *sti*-muodot adverbeina, jopa leksikaalisina adverbeina.¹⁵ Jos katsotaan *sti*-muotoja morfeemeittain, nimenomaan *sti*-suffiksin tehtävästä käsin, *-sti* näyttää toimivan kuin sija. *sti*-muoto asettuu vaivatta yhdeksi adjektiivimuodoksi (tai numeraalimuodoksi tms.) muiden joukkoon, mitä havainnollistaa kuvio 1.

Kuvio 1.
sti-muodon näkeminen sijaparadigman osana.

Kannalla (*sinise-*, *puhtaa-*) on oma merkityksensä, sijatunnuksella (*-nA*, *-n*, *-lle*, *-sti*) omansa. Kokonaisuuden – taivutetun muodon – merkitys voidaan nähdä näiden summana. Samalla taivutussuffiksi luo kokonaisuudelle uuden valenssin, mahdollisuuden liittyä toiseen konstruktion. Tässä konstruktiossa sillä on kognitiivisen kielen tutkimuksen kuvauksen mukaisesti elaboraatiopaikka, jota ilmaus sopii työstämään

¹⁵ Olen kysynyt tätä useilta kollegoiltani mutta en systemaattisen kyselyn avulla. Ne, jotka ovat olleet valmiita näkemään *sti*-muodot sijataivutuksena, ovat olleet vähemmistönä.

(ks. Pentti Leino 1989: 179–182). Tässä näkemyksessä kantana olevan sanan (*sinise-*, *puhtaa-*) merkitykselle tai yhdistelmän sanaluokalle ei tapahdu mitään. Yhdistelmän valenssin määrääjä on sijapredikaatti. On siis mahdollista katsoa kokonaisuuden tehtävää sijapäätteestä käsin, kuten Tuomikoskikin (1973) tekee.

Toisaalta *sti*-muotoa on mahdollista katsoa semanttisena kokonaisuutena, ei kahdesta predikaatista koostuvana merkitysyhdistelmänä. Kun näin tehdään, *sti*-muotoa tarkastellaan toisenlaisen paradigmaattisen kategorian jäsenenä. Sitä ei nähdä kompositiorakenteena vaan adjektiivista johdettuna leksikaalisena yksikkönä, jolla kokonaisuutena on uudenlainen valenssi ja merkitys. *sti*-muotoisen yksikön sanaluokka on adverbi ja syntaktiset tehtävät ja käytös sen mukaiset. Voidaan hahmottaa esimerkiksi kuvion 2 havainnollistama kategoria.

Adjektiivikantaiset johdokset

puhta-us > substantiivi
puhtaa-mpi > adjektiivi
puhd-istaa > verbi
puhd-ist-ua > verbi
puhtaa-sti > adverbi
...

Kuvio 2.

sti-muodon näkeminen johdosten joukossa.

Edelleen on mahdollista pitää johtamista joko leksikaalisena tai syntaktisena, mutta kielioppien perusteella *sti*-muotojen muodostaminen nähdään yleensä leksikaalisena johtamisena. Tämäkin katsantokanta on omalla tavallaan validi. Nähdäkseni Tuomikoski (1973) ei täysin ota huomioon *sti*-muotojen kaksitulkitaisuutta. Sekin on täysin ymmärrettävää, sillä kahdesta tavasta analysoida on mahdollista valita toinen.

Olen edellä tarkastellut suffiksia *-sti*, sen käyttöä ja merkitystä ja summannut sitä, miten suffiksi on ymmärretty fennistiikassa. Vielä on käsittelemättä viimeinen kysymys: Mikä *-sti* oikeastaan on? Voidaanko se siis lukea sijapäätteeksi? Morfologisesti *-sti* käyttäytyy kuin sija, siitä huolimatta, että substantiivit eivät taivu *sti*-sijassa. Niinpä on päätettävä, mikä on sijan kategorian määrittelyn kannalta kaikkein oleellisinta: se, että substantiivit voivat produktiivisesti taipua sijamuodossa, jolloin *-sti* ei ole sija, vai esimerkiksi se, että kyseessä on produktiivisesti käytettävä, morfotaktisesti sijan tavalla käyttäytyvä morfeemi, joka osoittaa kantavartalonsa tehtävän lauseessa tai lausekkeessa, jolloin *-sti* on sija?

Toinen kysymys on sen sijaan se, mitä saavutettaisiin, jos *sti*-muotoa kutsuttaisiin sijamuodoksi. Nimityksen valinta on luonnollisesti enemmän akateeminen kuin käytännönläheinen kysymys; *-sti* käyttäytyy joka tapauksessa tavallaan. Kun kuvataan sijamuotojen joukkoa kieliopissa, kyseessä on kielen käyttäytymisen teoreettinen kuvaus. Kielenkuvauksen kielioppi on artefakti, jonka luokat ovat viime kädessä luotuja, eivät luonnollisia. Mutta voiko kaikki kielenilmiöt pakottaa luokkiin? Luokittelu on tieteellisen työn ydintä, mutta on myönnettävä, että kielessä ja kielten välillä on paljon kategorioiden jatkumomaisuutta. Kieliopin kuvaus pakkaa kuvauskohteen helposti siistimpiin paketteihin kuin mihin se todellisuudessa taipuu. Eräiden rajatapausten

kohdalla artefaktiksi ymmärretyn kieliopin tarjoaman kategorian päättäminen todella on hankalaa, ja *-sti* on yksi näistä tapauksista. Kenties sen pakottaminen luotuun luokkaan onkin epämielekästä, koska se voidaan nähdä luonteeltaan kaksitulkintaisena. Lisäksi myös koko sijojen luokka on luomus, jonka olisi voinut muodostaa toisinkin; luokka ei ole yhtenäinen, kuten totesin edellä. Yhtenäisen sijojen luokan voisi jättää kokonaan muodostamattakin, jos kielen rakenteiden tarkastelussa esimerkiksi päätettäisiin lähteä ylemmän tason konstruktioista (ks. Croft 2001, 2005). Tällöin sanamuotoja ei tarkasteltaisi välttämättä ollenkaan paradigmana tai paradigma saattaisi muodostua toisin. Toisessa tutkimuksessa (Jääskeläinen tekeillä) olenkin lähtenyt kuvaamaan *sti*-muotojen pääfunktioita (”tavan”, multiplikatiivisuuden tai määrän ilmaiseminen) konstruktiokieliopin keinoin: suffiksi muodostaa tietynlaisen sanan kanssa konstruktion, joka ilmentää tietynlaista merkitystä ja joka liittyy lauseyhteyteen tietyllä tavalla. Tällaisessa kuvauksessa ei ole välttämätöntä ottaa lainkaan kantaa suffiksin luonteeseen.

Tässä kirjoituksessa olen kuitenkin lähtenyt tarkastelemaan *sti*-muodon asemaa fennistisen perinteen kontekstissa. Tässä perinteessä kallistun Tuomikosken (1973) kannalle siinä, että produktiivisesti tuotetut *sti*-muodot olisi luettava adjektiivimuotoihin (ja numeraali- tms.). Niiden näkeminen nimenomaan adjektiiveina muiden adjektiivimuotojen joukossa paljastaa jotain myös adjektiivien käytöstä ja merkityksestä. *sti*-muotojen näkeminen adjektiivien produktiivisina sijamuotoina vahvistaa myös adjektiivien asemaa sanaluokkana, mikä on typologisesti oleellista: suomessa olisikin sellainen itsenäinen, nimenomaan adjektiivien semanttinen funktio, ”tapa” (yläkäsittteenä), jota ilmaistaan sijatunnuksen avulla. Tässä on esimerkki siitä, miksi kieliopin olioiden kategorisoiminen on merkittävää. Jos tutkimme *sti*-muotoja perusmuotoisina leksemeinä (adverbeina), emme löydä samoja asioita kuin jos tutkisimme niitä taivutettuina sanoina, adjektiivin muotoina.

Koska kielenkuvaus on väistämättä luokitteleva, yleistävä ja kategorisoiva abstraktio, siinä on ikään kuin sisäänrakennettuna tietty keinotekoisuuden, ”vääryyden” elementti.¹⁶ Kuitenkin ihanteena on kuvauksen yhtenäisyys ja luotettavuus. Kielenkuvauksen onnistuneisuutta on arvioitava esimerkiksi sen sisäisen johdonmukaisuuden perusteella. Välillä on siis hyödyllistä pohtia, miten ja millä perustein kategoriat jaetaan ja nimetään ja millä perusteilla niiden jäsenyys myönnetään. Jos ihanteena pidetään kuvauksen sisäistä johdonmukaisuutta, olisi *sti*-muoto mielestäni laskettava sijamuodoksi. Samaa ratkaisua puoltaa se, että näin tekemällä saataisiin parempi ja todellisempi kuva adjektiiveista ja niiden käytöstä.

---

16. Kiitän Markus Hamusta tästä huomiosta.

Lähteet

Aineistolähteet

- Internet 1 = <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/polonium-tappaa-tuskallisesti-myrkytys-on-kuin-syovan-loppuvaihe/5702294#gs.x8atxh> (21.3.2018).
- Internet 2 = <https://www.modernistikodikas.fi/sisustus/talviterassi-taydellisen-kaunis-aamu/> (21.3.2018).
- Internet 3 = https://www.vauva.fi/keskustelu/727062/ketju/minulla_olisi_yksi_kysymys (21.3.2018).
- Internet 4 = <https://pojanblogi.blogspot.com/2015/07/ulkoasu-kriisi.html> (21.3.2018).
- Internet 5 = <https://www.finfanfun.fi/index.php?topic=733.0> (21.3.2018).
- Internet 6 = <https://hommaforum.org/index.php?topic=108907.1350> (21.3.2018).
- Suomi24 = Aller Media Oy (2014). *Suomi 24 virkkeet -korpus (2016H2)* [tekstikorpus]. Kielipankki. Saatavilla <http://urn.fi/urn:nbn:fi:lb-2017021505>.
- Kielipankki = CSC – Tieteen tietotekniikan keskus (1998). *Suomen kielen tekstikokoelman Helsinki-Korp-versio* [tekstikorpus]. Kielipankki. Saatavilla <http://urn.fi/urn:nbn:fi:lb-2016050207>.

Kirjallisuuslähteet

- AHLMAN, ERIK 1933: Adverbeista. – *Virittäjä* 37 s. 137–159.
- ALHO, IRJA – KAUPPINEN, ANNELI 2008: *Käyttökielioppi*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- BLAKE, BARRY J. 2001: *Case*. Toinen painos. Cambridge: Cambridge University Press.
- CROFT, WILLIAM 2001: *Radical construction grammar. Syntactic theory in typological perspective*. Oxford: Oxford University Press.
- 2005: Logical and typological arguments for radical construction grammar. – Mirjam Fried & Jan-Ola Östman (toim.), *Construction grammar in a cross-language perspective* s. 273–315. Philadelphia, PA: John Benjamins Publishing.
- DIXON, R. M. W. 2004: Adjective classes in typological perspective. – R. M. W. Dixon & Alexandra Y. Aikhenvald (toim.), *Adjective classes. A cross-linguistic typology* s. 1–49. Oxford: Oxford University Press.
- HAKULINEN, AULI – KARLSSON, FRED 1979: *Nykysuomen lauseoppia*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- HAMUNEN, MARKUS 2019: *Tavattomat infinitiivit. Eräiden myötätapahtumisen infinitiivirakenteiden konstruktioikielioppia suomen murteissa*. Helsingin yliopisto. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-951-51-5203-9>.
- HASPELMATH, MARTIN 1996: Word-class-changing inflection and morphological theory. – Geert Booij & Jaap van Marle (toim.), *Yearbook of Morphology 1995* s. 43–66. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.
- HUUMO, TUOMAS 1997: *Lokatiivit lauseen semanttisessa tulkinnassa. Ajan, omistajan, paikan ja tilan adverbiaalien keskinäiset suhteet suomen kielessä*. Turun yliopiston suomalaisen ja yleisen kielitieteen laitoksen julkaisuja 55. Turku.
- IGGESEN, OLIVER A. 2013: Number of Cases. – Matthew S. Dryer & Martin Haspelmath (toim.), *The world atlas of language structures online*. Leipzig: Max Planck Institute for Evolutionary Anthropology. <http://wals.info/chapter/49> (23.7.2019).

- ITKONEN, TERHO 1986: R. Tuomikoski 75-vuotias. – *Virittäjä* 90 s. 77–79.
- ISK = HAKULINEN, AULI – VILKUNA, MARIA – KORHONEN, RIITTA – KOIVISTO, VESA – HEINONEN, TARJA RIITTA – ALHO, IRJA 2004: *Iso suomen kielioppi*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- JAAKOLA, MINNA 2004: *Suomen genetiivi*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- JÄÄSKELÄINEN, ANNI 2018: Ajallisuus, toistuvuus ja toistuvuuden tulkinnot. Esitelmä XLV Kielitieteen päivillä Helsingissä 7.5.–9.5.2018.
- (tekeillä): The Finnish *-sti* forms: derivation or case inflection?
- JÄÄSKELÄINEN, ANNI – HAMUNEN, MARKUS 2011: Adjuncts of manner seen in terms of valence and elaborations sites. The case of Finnish *sti*-adverbs. Esitelmä. International Cognitive Linguistics Conference ICLC 11. Xi'an, Kiina, 11.–17.7.2011.
- KARLSSON, FRED 1999: *Finnish. An essential grammar*. New edition. London: Routledge.
- Kielitoimiston kielioppiopas*. Kotimaisten kielten keskuksen julkaisuja 178. Helsinki: Kotimaisten kielten keskus 2015.
- KITTILÄ, SEPPO – VÄSTI, KATJA – YLIKOSKI, JUSSI 2011: Introduction to case, animacy and semantic roles. – Seppo Kittilä, Katja Västi & Jussi Ylikoski (toim.), *Case, animacy and semantic roles*. Typological Studies in Language Vol. 99 s. 1–26. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.
- LANGACKER, RONALD W. 2008: *Cognitive grammar. A basic introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- LEINO, JAAKKO 2003: *Antaa sen muuttua. Suomen kielen permissiivirakenne ja sen kehitys*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- LEINO, PENTTI 1989: Paikallissijat ja suhdesääntö. Kognitiivisen kieliopin näkökulma. – *Virittäjä* 93 s. 161–219.
- 1993: *Polysemia – kielen moniselitteisyys. Suomen kielen kognitiivista kielioppia 1*. Kieli 7. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- LEINO, PIRKKO 1999: *Suomen kielioppi*. 5., uusittu painos. Helsinki: Otava.
- LESKINEN, JUHA 1990: *Suomen kielen inkongruentit instruktiivirakenteet ja niiden tausta*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- NS = *Nyky-suomen sanakirja*, niteet 1–3. Lyhentämätön kansanpainos. Päätoimittaja Matti Sadeniemi. Helsinki: WSOY 1966.
- ORPANA, TERTTU 1988: *Kuvaus vai kommentti. Tutkimus suomen kielen adjektiiviadverbien semanttisesta tulkinnasta*. Opera fennistica & linguistica 2. Tampere: Tampereen yliopiston suomen kielen ja yleisen kielitieteen laitos.
- PAJUNEN, ANNELI 1994: Adjektiivi-kategorian universaaliudesta. – *Virittäjä* 98 s. 513–542.
- PENTTILÄ, AARNI 1957: *Suomen kielioppi*. Porvoo: WSOY.
- PORTERO MUÑOZ, CARMEN – GARCÍA VELASCO, DANIEL 2018: A new proposal for the distinction between lexical and syntactic derivation in functional discourse grammar. – *Word Structure* 11 s. 95–117. <https://doi.org/10.3366/word.2018.0117>.
- PULKKINEN, PAAVO 1994: *Helpoiten ja vaikeiten*. – *Virittäjä* 98 s. 330–333.
- SETÄLÄ, E. N. – NIEMINEN, KAARLO – OJAJÄRVI, AULIS 1974 [1964]: *Suomen kielen oppikirja*. 24. painos. Helsinki: Otava.
- SÄRKKÄ, TAUNO 1969: *Itämerensuomalaisten kielten eksessiivi*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- SIRO, PAAVO 1949: *Puhumista ilmaisevat verbit itämerensuomalaisissa kielissä*. Suomalais-Ugrilaisen Seuran Toimituksia 93. Helsinki: Suomalais-Ugrilainen Seura.
- SIRO, PAAVO 1964: *Suomen kielen lauseoppi*. Helsinki: Tietosanakirja Oy.

- SULKALA, HELENA 1981: *Suomen kielen ajan adverbien semantiikkaa*. Acta Universitatis Oulensis Series B Humaniora No. 8. Philologica No. 3. Oulun yliopisto.
Tieteen termipankki. www.tieteentermipankki.fi.
- TUOMIKOSKI, RISTO 1973: Adjektiivin ja adverbien erosta. – *Virittäjä* 77 s. 199–214.
- VILKUNA, MARIA 1996: *Suomen lauseopin perusteet*. Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen julkaisuja 90. Helsinki: Edita.
- YLIKOSKI, JUSSI 2018: Prolatiivi ja instrumentaali: suomen *-(i)tse* ja *-teitse* kieliopin ja leksikon rajamailla. – *Sananjalka* 60 s. 7–27.
- 2020: Kielemme kääpiösijoista: prolatiivi, temporaali ja distributiivi. – *Virittäjä* 124 s. 529–554. <https://doi.org/10.23982/vir.76971>.

Kirjoittajan yhteystiedot:
etunimi.m.sukunimi@helsinki.fi

Kirjoittaja on tutkijatohtori Helsingin yliopistossa.